

מסכת חגיגה דף ז.

• תנן התם

אלו דברים שאין להם שיעור (מן התורה)	
הפאה	ואע"פ שאין לפאה שיעור, נתנו בו חכמים שיעור אחד מששים.
והבכורים	"ולקחת מראשית פרי האדמה", ולא נאמר כמה.
והראיון	אין להם שיעור לא למעלה ולא למטה, אבל אמרו חכמים הראייה מעה כסף והחגיגה שתי כסף.
וגמילות חסדים	
ותלמוד תורה	

קושית הגמ' - כיון דלא תנא ראייה דהוי משמע דמי עולה, ותנא ראיון שמייירי במצות ראיית פנים, יש לעיין מאי הראיון, מה המצוה של ראייה?	
ר' יוחנן	ריש לקיש
ראיית פנים בעזרה, כמה פעמים שהוא חפץ, בא ומראה עצמו בעזרה, ואין צריך להביא קרבן בכל ראייה וראייה.	ראיית פנים בקרבן, וצריך להביא קרבן על כל פעם ופעם.
בעיקר הרגל (ביו"ט ראשון) כ"ע לא פליגי דראיית פנים בקרבן, כי פליגי, בשאר ימות הרגל.	

מסכת חגיגה דף ז.

שאר ימות הרגל אתא ולא אייתי	שאר ימות הרגל אתא ואייתי	בעיקר הרגל (ביו"ט ראשון)	הוה אמינא
✓	✓	קרבן	ר' יוחנן - ראיית פנים בעזרה
✗	✓	קרבן	ריש לקיש - ראיית פנים בקרבן

• איתביה ריש לקיש לר' יוחנן, "ולא יראו פני ריקם"

• תירוץ - בעיקר הרגל (ביו"ט ראשון)

• איתביה ריש לקיש לר' יוחנן, "ולא יראו פני ריקם", בזבחים, אתה אומר בזבחים או אינו אלא בעופות ומנחות....

• תירוץ - בעיקר הרגל (ביו"ט ראשון)

• איתביה ריש לקיש לר' יוחנן, ר' יוסי בר' יהודה אומר, שלש רגלים בשנה.... ואין נראין ריקנים....

• תירוץ - בעיקר הרגל (ביו"ט ראשון)

• איתביה ר' יוחנן לריש לקיש "יְרָאָה" "יְרָאָה", כשם שה' בא לראות אותנו בלי קרבן, כן יש פעמים שאנו באים

לראות ה' בלי קרבן, ומכח קושיא זו, חוזרת הגמרא מביאורה הראשון של מחלוקת ר"ל ור"י.

שאר ימות הרגל אתא ולא אייתי	שאר ימות הרגל אתא ואייתי	בעיקר הרגל (ביו"ט ראשון)	מסקנא
✓	✗	קרבן	ר' יוחנן - ראיית פנים בעזרה
✓	✓	קרבן	ריש לקיש - ראיית פנים בקרבן

• קושית הגמ' - איתביה (ר' יוחנן לר"ל) "הוקר רגלך מבית רעיד" דהיינו הקב"ה שקרא לישראל "רעים" שנא' "למען

אחי ורעיי", וא"כ ראינן שאין להביא קרבן בכל יום?

• תירוץ הגמ' - היינו בחטאות ואשמות (שלא תחטא), אבל בעולות ושלמים כתיב, "אבוא ביתך בעולות", ותניא נמי הכי.....

מסכת חגיגה דף ז

• **ברייתא דף ז.**

ולא יראו פני ריקם (עולת ראייה) - בזבחים, שצריך להביא קרבן בהמה הזבוחין בסכין, ולא עולת העוף שהיא נמלקת.	
אתה אומר בזבחים , או אינו אלא בעופות ומנחות ?	ודין הוא, נאמרה חגיגה להדיוט, ונאמר ראייה לגבוה (דהא כתיב "ולא יראו פני" שמשמע לצורך ה"), מה חגיגה האמורה להדיוט, זבחים , אף ראייה האמורה לגבוה, זבחים .
ומה הן זבחים ?	עולות
אתה אומר עולות , או אינו אלא שלמים ?	ודין הוא, מה חגיגה האמורה להדיוט, בראוי לו (שלמים), אף ראייה האמורה לגבוה, בראוי לו (עולה) , וכן בדין שלא יהא שולחנך מלא ושולחן רבך ריקם.
חגיגה מקרבן בהמה דוקא (זבחים), דכתיב "לא ילין חלב חגי עד בקר", במידי דאית ביה חלב הקרב לגבוה קאמר.	

• **ברייתא דף ז.**

ר' יוסי בר' יהודה אומר, שלש רגלים בשנה נצטוו ישראל לעלות ברגל, בחג המצות ובחג השבועות ובחג הסוכות,	
ואין נראין לחצאין	משום שנאמר "כל זכורך"
ואין נראין ריקנים	משום שנאמר "ולא יראו פני ריקם"

• **גמרא דף ז-ז: מאי אין נראין לחצאין?**

ואילימא מאן דאית ליה עשרה בנים, לא יהיו חציין עולין,	היינו מ" (כל) זכורך נפקא, שהרי כל הזכרים בכלל זכורך, ולזה אין צריך לימוד חדש של חצאין, דהא מזכורך נפקא?
ואילימא שלא יביאיו חמשה היום וחמשה למחר , שצריך כל זכורך ביום אחד,	פשיטא , הי מינייהו משוית להו פושעים , והי מינייהו משוית להו זריזים ?
ואלא לכדאחרים , שהמקמץ והמצרף נחשת והבורסי פטורין מן הראייה, שנא "כל זכורך", שמי שיכול לעלות עם כל זכורך, חייב בראייה, יצאו אלו שאין יכולין לעלות עם כל זכורך. (המקמץ והמצרף נחשת והבורסי נקראו חצאין, שאלו עושין חבורה לעצמן ואינם אלא חבורה מועטת.)	

מסכת חגיגה דף ז:

• **משנה**, וגמרא מפרש חיסורי מחסרא...., ותניא נמי הכי....

שנדרים ונדבות אין קרבין ביו"ט.	עולות נדרים ונדבות במועד באות , ביום טוב אין באות,
שכל דבר שבחובה אינו באה אלא מן החולין.	ועולת ראייה באה אפילו ביום טוב, וכשהיא באה, אינה באה אלא מן החולין,
גמרא דף ח. מביא ברייתא דרבינאו קרא בכל מיני שמחות, אפילו מן מעות מעשר שני.	ושלמי שמחה באין אף מן המעשר (מעות מעשר שני)
דוקא חגיגת יו"ט הראשון של פסח הוא דבר שבחובה, וצריך להביא מן החולין (טופל חולין עם המעשר), אבל חגיגת י"ד שבאה כדי שיהא פסח נאכל על השובע לאו דאורייתא, ובאה אף מן מעות מעשר שני.	וחגיגת יום טוב הראשון של פסח, בית שמאי אומרים מן החולין, ובית הלל אומרים מן המעשר (בטופל עם החולין)
אבל לא בעופות ולא במנחות, שאין שמחה אלא בבשר בהמה.	ישראל יוצאין ידי חובתן משום (שלמי) שמחה בנדרים ונדבות ובמעשר בהמה, והכהנים בחטאות ואשמות ובבכור ובחזה ושוק,

ואין סומכין עליהן שהסמיכה שבות היא, שמשמש בבעלי חיים.	מביאין שלמים ביום טוב לפי שיש להם צורך מאכל הדיוט, אבל לא עולות, דכתיב "לכם" ולא לגבוה, חוץ מתמידים ומוספין שזמנן קבוע, כתיב בהו "במועדו" ואפילו בשבת ויו"ט.	בית שמאי
וסומכין עליהן כיון דמותר להביאן, לא גזרו שבות לבטל מצות סמיכתן.	מביאין שלמים ועולות שעיקר מצותן ביום טוב ראשון.	בית הלל

If you would like the shakla vetarya summaries emailed directly to you (before it is posted on the website), or to give feedback, please email blumenfeldyaakov@gmail.com.